

Winkler Oszkár–Winkler András: Akvarellek. Sopron, 2001

Magát kellettő szép kis könyvet vesz kezébe az, aki a címben jelölthöz nyúl. Sopron elmúlt századi legkiválóbb építészének, egyetemi tanárának akvarelljeiből összeállított válogatásban gyönyörködhetünk és fiának, az egyetem korábbi rektorának részben ezekhez kötődő verseit olvashatjuk. A könyv lapjait forgatva mindjárt az a kérdés vetődik fel, vajon mi készítet egy vonalakba, műszaki számításokba, statikába és szilárdságtanba merült mérnököt arra, hogy a hivatásától nem éppen messze álló, de mégis más művészeti alkotásokkal is foglalkozzék, vagy mi mozgatja a fatudományokban elmélyült fiát arra, hogy verseket írjon. A válasz nagyon egyszerű: a soproni szellemiség, ennek az ódon, régi városnak a *genius loci*-ja.

Hallgató koromból emlékszem arra, hogy a nagymúltú városi szimfonikus zenekar vonósai között hegedült a Széchenyi-téri papírkereskedő, és ismerem egy doki bácsit, akinek felesége a híres müncheni festőakadémián tanult festészetet. Nem készült művésznek, csak önmaga gyönyörűségére festgetett, többnyire másolatokat híres képekről. És a Balfi-úti ecetgyáros szabad idejében műgyűjtővé vált, márkás porcelánokat és antik bútorokat, egyéb műtárgyakat felvonultató gyűjteménye ma idegenforgalmi látványosság. Ez a szellemiség ma is él: a patinás belvárosi vendéglős különtermét engedi át egy értelmiségiekből összeálló asztaltársaságnak, akik egymásnak előadásokat tartanak és tartalmas beszélgetéseket folytatnak. Aligha csak a hasznos kedvéért teszi, de ő is soproni, és ez így természetes. Nos, az itt bemutatott könyv tartalma mögött is ez a szellem bújik. A jó módú polgárság képviselői ilyen szabadidős foglalkozást találtak maguknak, ezekkel gazdagították saját és szeretett városuk életét.

Az akvarellek fő témája aligha lehet más, mint az ódon város egy-egy jellegzetes sarka, építészeti régiségei. Nemcsak Sopronból, hanem mindenhonnan, ahol festőjük megfordult. Színvilágának alaptónusa a sárga és a sárgának vörösbé, barnába sejlő átmenetei. Ez a kicsit melankoliát sugárzó színválasztás igazán illik az enyészetnek indult régi épületekhez, ódon hangulatukhoz. Szép őszi verőfényben látni ilyen színeket vagy tavasszal a bágyadtan búcsúzó, al-

konyatot előző napszakban. Az elmúlás szomorúságát tükrözik ezek a színek, és csak itt-ott enyhít rajtuk egy-egy növény sötétzöldje vagy a ház erkélyét díszítő muskátli élénk pirosa. Az omladozó falak között szépséget felfedező építőművész szemével gyönyörködhetünk a történelmi viharok megkímélte régiségekben és vele együtt érezhetjük: sok csúnyasága ellenére is szép ez a világ, csak szem kell a felfedezéséhez.

A képekhez kapcsolódó versek költőjét a diákosan vidám, szürrealista látomásokkal telt „Az égi sörmezőkön jártam” kötete alapján már ismerjük. A most közreadott versgyűjteményben egy egészen más Winkler András nyílik meg előttünk. A kötet elején bemutatott versek jelzik: költőjük elérkezett az öregkor küszöbére, amikor az ember inkább visszatekint, múltbéli hangulatokat idéz, semmint

előre tekintene. Ezzel is jól kapcsolódik apja akvarelljeihez. Szöges ellentétei ennek a második rész rövidke versszilánkjai. A játékos ember könnyedsége, a *homo ludens* öröme sugárzik ezekből a darabokból. Szellemes szójátékok köré csavarja gondolatait, érzéseit. Nagyon nehéz műfaj ez, mert a vers végére valami ügyes csattanó is kívánczik, és a műveket humorral is meg kell tölteni. De nem harsány, röhögtető humorral, hanem a csendes derűből fakadó, aranyló mosolyra készítővel, mögötte még a költő hamiskás kacintását is érezhetjük.

Ezeket az alkotásokat úgy lehet élvezni, ha beletelepszünk egy kényelmes fotelbe, meggyújtjuk az állólámpát és megfledkezünk a világ sok bajáról, erőszakokról, zenének nevezett üvöltőricsajokról, ehelyett belemerülünk a versek derűt sugárzó világába. Azoknak ajánljuk a könyvet, akik az efféle örömekben lelik kedvüket.

Mi pedig várjuk a Winkler-család legközelebbi közös alkotását!

Dr. Szodfridt István

Szakosztályülés

Az *OEE Tanúsítási Rendszerek Szakosztálya* 2002. március 13-án Budapesten az OEE klubtermében tartotta ülését 20 fő részvételével. Az ülésen *dr. Pásztor Zsuzsanna*, a TÜV Rheinland EUROQUA Kft. tanúsító cég vezető auditora tartott tájékoztatót az erdőgazdaságoknál bevezetett, ISO 14001 szabvány szerint működő „Környezetközpon-
tú Irányítási Rendszer”-ek (KIR) tanúsításának tapasztalatairól, valamint az 1 éves felülvizsgálati auditok (ellenőrzések) szempontjairól és várható feladatairól.

A tájékoztató szerint a tanúsító nemetországi anyacége egész Európában példaértékűnek tartja, hogy Magyarországon az állami erdőket kezelő összes erdőgazdaság Környezetirányítási Rendszert alkalmaz. Ezáltal a kezelésükre bízott erdőkben, az ország jelentős területén folyamatosan felügyelik a környezeti hatótényezők alakulását, a veszélyes anyagok és készítmények felhasználását, a veszélyes hulladékok gyűjtését és ártalmatlanításra elszállítását.

A vezető auditor hasznos tanácsokkal látott el bennünket, amiről rövid vázlatos Emlékeztetőt is adott, a következő felügyeleti auditok gördülékeny,

zökkenőmentes lefolytatásához.

A tájékoztatót és a vele kapcsolatos véleménycserét mind az előadó, mind a szakosztály tagjai kölcsönösen fontosnak és hasznosnak ítélték a további együttműködés szempontjából.

Az ülésen a szakosztály tagjai ellenszavazat nélkül újraválasztották a szakosztály eddigi elnökét és titkárát. A szakosztály tagjai közé felvette *Samu László* mérnök-tanárt (Sopron, „Roth Gyula” Erdészeti Szakközépiskola) és *Lipák László* minőségügyi és KIR vezetőt (KEFAG Rt.).

Végül a szakosztály közös vélemény alakított ki „Az erdőmérnök-képzésről” az Erdészeti Lapokban folyó vitával kapcsolatban. Állásfoglalásunk szerint a szakosztály az euromérnöki diplomát adó ötéves erdőmérnök-képzést tartja helyesnek és szükségesnek. Ez ad lehetőséget arra is, hogy a magyar erdőmérnökök a szakmánkat is érintő korszerű követelmények (pl. számítógépes ismeretek, minőségi és környezeti menedzsment rendszerek, erdőtanúsítási rendszerek stb.) igényeire is felkészülve, mérnöki szemlélettel és tudással keressenek megoldást a gyakorlati életben.

Iványi Miklós